

## USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zlatuše Jíchové a soudkyň JUDr. Lenky Škubalové a JUDr. Evy Kratzerové ve věci exekuce

oprávněné: **FSG Servisní I. s.r.o.**, IČO 24258199  
sídlem Prokopova 572/14, 130 00 Praha - Žižkov

proti

povinnému: **P. H.**, narozený   
bytem S , M   
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Kazbundou  
sídlem Bohunická 67, 619 00 Brno

**pro pohledávku oprávněné ve výši 28 483 Kč,**

o odvolání oprávněné a povinného proti usnesení Okresního soudu v Nymburce ze dne 19. 10. 2018, č. j. 21 EXE 265/2018-45

**takto:**

Usnesení soudu prvního stupně se mění tak, že návrh povinného na zastavení exekuce se zamítá.

### Odůvodnění:

1. Okresní soud v Nymburce shora citovaným usnesením rozhodl o zastavení exekuce vedené soudním exekutorem JUDr. Lukášem Jíchou, Exekutorský úřad Přerov, pod sp. zn. 203 Ex 10847/18 (výrok I.). Dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a že povinný je povinen zaplatit soudnímu exekutorovi na nákladech exekuce 6 655 Kč, do 3 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí (výrok III.). Dospěl k závěru, že pohledávka oprávněné vůči povinnému zanikla před podáním exekučního návrhu a exekuci zastavil podle § 268 odst. 1 písm. h) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen o.s.ř.). Považoval za prokázané, že povinný vymáhanou pohledávku uhradil ve prospěch 3. osoby, když plnil za oprávněnou její dluh vymáhaný v exekučním řízení vedeném JUDr. Milanem Suchánkem pod sp. zn. 085 Ex 6395/16. Vzal za prokázané, že povinný o svém postupu oprávněnou informoval e-mailem zasláným i na adresu zástupce oprávněné uvedené v seznamu advokátů vedeným Advokátní komorou ČR. Tvrzení oprávněné, že jí e-mail nikdy nebyl doručen, považoval za účelové. I když povinný nevyčkal, v souladu s ustanovením § 1936 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen o. z.), výslovného souhlasu oprávněné, vzhledem k tomu, že oprávněná poskytnuté plnění ve shora citovaném exekučním řízení neodmítla a nevrátila platbu, nejedná se podle názoru soudu prvního stupně o plnění bez souhlasu oprávněné, ani o nesplatnou pohledávku povinného za 3. osobou vzniklou z titulu bezdůvodného obohacení. O náhradě nákladů pak rozhodl v souladu s ustanovením § 150 o.s.ř. tak, že procesně úspěšnému povinnému nepřiznal nárok na náhradu nákladů řízení, neboť nevyčkal výslovného souhlasu oprávněné s plněním a zavinil tak vedení exekučního řízení. Podle ustanovení § 89 exekučního řádu rozhodl, že povinný je povinen zaplatit soudnímu exekutorovi na nákladech exekuce 6 655 Kč (minimální odměna ve výši 2 000 Kč dle § 6 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 11 odst. 2 vyhl. č. 330/2001 Sb., paušální náhrada hotových výdajů ve výši 3 500 Kč dle § 13 odst. 1 vyhl. č. 330/2001 Sb. a 21% DPH).

Shodu s prvopisem potvrzuje Smíšek Martin

2. Proti tomuto usnesení podala včasné odvolání oprávněná. Namítla, že exekuční návrh k vymožení svých pohledávek podala, neboť povinný její pohledávku osvědčenou pravomocnými a vykonatelnými usneseními neuhradil. Konstrukci povinného, že návrh na zastavení exekuce podal z důvodu, že pohledávku splnil úhradou 19. 2. 2018 za oprávněnou věřitelům S [REDACTED] K [REDACTED] a F [REDACTED] B [REDACTED], od kterých údajně čerpala finanční prostředky na základě smlouvy o zápůjčce, a že oprávněnou informoval přípisem ze dne 19. 2. 2018, považovala za nepravdivou a neprokázanou. Soudu prvního stupně vytkla, že se jejími námitkami nijak nezabýval, s jejími tvrzeními a argumentací se vypořádal zcela nedostatečně a pouze formalisticky. Nezabýval se výkladem ustanovení občanského zákoníku v souvislosti s jejími námitkami. Rozhodnutí založil na neprokázaných tvrzeních povinného a celou věc nesprávně právně posoudil, když povinným nastíněnou situaci posuzoval dle ustanovení § 1936 o. z. (resp. § 1936 odst. 1 o. z.). Rozhodnutí proto považovala za nepřezkoumatelné. Zdůraznila, že ze zákona vyplývá, že věřitel musí přijmout plnění, které mu se souhlasem dlužníka nabídne 3. osoba. Povinný však netvrdil, že by mu takový souhlas jako dlužník udělila, a k prokázání nenavrhl žádné důkazy. V daném případě chybí souhlas dlužníka jako podmínka pro plnění 3. osobou, když ona souhlas s plněním dluhu shora uvedeným věřitelům nikdy neudělila. Podle zákona nelze bez souhlasu plnit a to ani, když dlužník (oprávněná) plnění následně neodmítne. Navíc v posuzovaném případě odmítnout plnění ani nemohla, neboť o něm neměla jakoukoliv vědomost. Jedná se proto o plnění bez právního důvodu, bezdůvodné obohacení, které vzniklo věřitelům S [REDACTED] K [REDACTED] a F [REDACTED] B [REDACTED]. Na straně povinného nemohlo dojít ke vzniku nároku na jakýkoliv subrogační regres (§ 1936 § 1937 o. z.) a nárok nemohl povinný následně započítat oproti její vykonatelné pohledávce. Poukázala na odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně, kde je uvedeno, že k rukám exekutora byla v exekučním řízení vedeném pod sp. zn. 085 Ex 6369/16 připsána částka ve výši 28 483 Kč od povinného až dne 20. 9. 2018. Z hlediska této informace není zřejmé, jak mohl povinný poslat oprávněnému e-mail již 19. 2. 2018. Znovu zdůraznila, že ani ona ani její zástupce e-mail od povinného neobdrželi. Namítla, že listina, kterou povinný předložil, není pravá, neboť na počítači lze vytvořit obrázek, který bude zachycovat odeslání libovolného e-mailu na libovolnou adresu. S odkazem na § 1987 odst. 1 o.z a rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 4260/2009 namítla, že pohledávka povinného vzniklá z titulu bezdůvodného obohacení není způsobilá k započtení, neboť způsobilé jsou pouze pohledávky, které lze uplatnit před soudem. Pohledávka povinného, i kdyby existovala, není způsobilá k započtení, neboť doposud není splatná. Splatnost nároku na vydání bezdůvodného obohacení nenastává současně s jeho vznikem, ani doručením jednostranného zápočtu. Dluh se stává splatným teprve výzvou. Navrhla proto, aby odvolací soud změnil napadené rozhodnutí soudu prvního stupně ve výroku I. tak, že návrh na zastavení exekuce se odmítá, případně zamítá, nebo, aby napadené usnesení zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Požadovala i náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.
3. Proti výroku III., kterým bylo rozhodnuto o povinnosti povinného zaplatit soudnímu exekutorovi na nákladech exekuce 6 655 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, podal blíže neodůvodněné odvolání i povinný. Při posouzení odvolání postupoval odvolací soud podle § 205 odst. 1 a § 212a odst. 2 a 6 o.s.ř, když pro nedostatek údaje o důvodu odvolání není možno odmítnout ani odvolání proti usnesení, jímž nebylo rozhodnuto ve věci samé
4. Povinný se k odvolání oprávněné nevyjádřil.
5. Krajský soud v Praze jako soud odvolací po zjištění, že odvolání bylo podáno včas, subjektem oprávněným je podat, je přípustné, obsahuje zákonem předvídané náležitosti (§ 201, 202, § 204 odst. 1 a § 205 o.s.ř.), přezkoumal napadené usnesení spolu s řízením, které jeho vydání předcházelo podle § 212 věty první a § 212a odst. 1, 5 o.s.ř. a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.
6. Z obsahu spisu bylo odvolacím soudem zjištěno, že Okresní soud v Nymburce na základě návrhu oprávněné ze dne 13. 3. 2018 a žádosti soudního exekutora pověřil vedením exekuce k vymáhání

pohledávky ve výši 20 255 Kč podle vykonatelného usnesení Městského soudu v Praze ze dne 22. 8. 2017, č. j. MSPH 79 INS 23611/2016-A-44 a pohledávky ve výši 8 228 Kč podle vykonatelného usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 11. 2017, sp. zn. MSPH 79 INS 23611/2016 soudního exekutora JUDr. Lukáše Jíchu, Exekutorský úřad Přerov, kterému současně udělil pokyn, aby exekuční návrh oprávněné, ve kterém byly požadovány zákonné úroky z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 20 255 Kč od 5. 12. 2017 do zaplacení a z částky 8 228 Kč od 5. 12. 2017 do zaplacení zamítl, neboť úroky z prodlení nebyly přiznány exekučním titulem. Usnesením ze dne 5.4.2018, č. j. 203 EX 10847/18-9 soudní exekutor proto návrh oprávněné v této části zamítl. Dne 10. 4. 2018 povinný podal návrh na odklad a zastavení exekuce. Vzhledem k tomu, že oprávněná se zastavením exekuce nesouhlasila, předložil soudní exekutor věc k rozhodnutí exekučnímu soudu a dne 19. 10. 2018 vydal soud prvního stupně napadené usnesení.

7. Odvolací soud zopakoval některé důkazy provedené soudem prvního stupně v souladu s ustanovením § 213 odst. 2 o.s.ř. Z e-mailu ze dne 19. 2. 2018 vzal za prokázané, že zástupce povinného informoval oprávněnou i jejího zástupce, že povinný uhradil tohoto dne pohledávku, která mu byla uložena exekučními tituly. Zároveň oznámil oprávněné, že vzájemné nároky považuje za vyrovnané. V návrhu na zastavení exekuce ze dne 10. 4. 2018 pak povinný konstatoval, že úhradou ke dni 19. 2. 2018 plnil za oprávněnou její pohledávku za věřiteli, které zde specifikoval, a o tomto postupu oprávněnou informoval. Dále uvádí, že v rámci zvýšené právní jistoty provedl dne 10. 4. 2018 započtení vzájemných nároků. Nicméně v elektronickém spisu soudního exekutora ani ve spisu soudu prvního stupně není žádné podání, které by prokazovalo, že povinný učinil právní úkon započtení. Nevyplývá to ani z protokolu o jednání před soudem prvního stupně ze dne 19. 10. 2018. I důkaz o komunikaci s oprávněnou, který je v návrhu na zastavení exekuce uváděn, byl soudu předložen až před jednáním dne 19. 10. 2018 a skutečnost, že došlo k úhradě oprávněnou vymáhané částky dne 20. 2. 2018 na účet soudního exekutora JUDr. Milana Suchánka v exekuční věci 085 EX 6395/16-421, byla sdělena až k dotazu soudu přípisem soudního exekutora ze dne 19. 9. 2018.
8. Soud prvního stupně při svém rozhodování postupoval podle ustanovení § 1936 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen o. z.).
9. Podle § 1936 odst. 1 o. z., věřitel musí přijmout plnění, které mu se souhlasem dlužníka nabídne třetí osoba. To neplatí, je-li plnění vázáno na osobní vlastnosti dlužníka.
10. Odvolací soud na rozdíl do soudu prvního stupně dospěl k závěru, že plnění povinného nelze považovat za plnění jiného dle § 1936 odst. 1 o. z. I podle názoru odvolacího soudu nebyla splněna podmínka udělení souhlasu s plněním dluhu věřitelům, kterým povinný za oprávněnou plnil (S ██████████ K ██████████ a F ██████████ B ██████████). V případě, kdy dochází k plnění dle shora uvedeného ustanovení 3. osobou, je vždy třeba souhlasu dlužníka, který si před nebo současně s nabídnutím plněním věřitel musí opatřit. V daném případě však oprávněná tento souhlas předem povinnému ani svým věřitelům nedala, což je prokázáno i obsahem e-mailu, který jí dne 19. 2. 2018 v 17:44 zástupce povinného adresoval. Ten pouze informoval oprávněnou, že povinný 19. 2. 2018 uhradil pohledávku, která mu byla uložena exekučními tituly. Vzhledem k tomu, že nebyl dán souhlas oprávněné k plnění 3. osobou, což ostatně opravdu povinný netvrdil ani neprokazoval, nebyl oprávněn za ni na tuto pohledávku plnit.
11. Za situace, kdy povinný plnil na pohledávku oprávněné jejím věřitelům, avšak bez jejího souhlasu, je nutno postupovat podle § 2991 odst. 2 o. z.
12. Podle § 2991 odst. 2 o. z. se bezdůvodně obohatí zvláště ten, kdo získá majetkový prospěch plněním bez právního důvodu, plněním z právního důvodu, který odpadl, protiprávním užitím cizí hodnoty nebo tím, že za něho bylo plněno, co měl po právu plnit sám.

13. Pro naplnění předpokladu skutkové podstaty bezdůvodného obohacení, není rozhodující, zda byly sporné majetkové hodnoty poskytnuty se souhlasem dlužníka. Není zde třeba ani dlužníkovy předchozí vědomosti o úmyslu 3. osoby poskytnout namísto něj plnění jeho věřiteli. Vyžaduje se pouze, aby se tak nestalo proti jeho vůli. Vznik majetkového prospěchu dlužníka v důsledku úhrady jeho dluhu by tak byl vyloučen pouze aktivním projevem nesouhlasu. Ten, kdo plnil za jiného, má právo požadovat vydání předmětu bezdůvodného obohacení od toho, za koho plnil a jehož majetkový stav se díky tomuto nezměnil za podmínky, že existuje právní povinnost k plnění na straně oprávněného a tuto povinnost splnil povinný.
14. Podle § 1982 odst. 1 o. z., dluží-li si strany vzájemně plnění stejného druhu, může každá z nich prohlásit vůči druhé straně, že svoji pohledávku započítává proti pohledávce druhé strany. K započtení lze přistoupit, jakmile straně vznikne právo požadovat uspokojení vlastní pohledávky a plnit svůj vlastní dluh.
15. Podle § 1982 odst. 2 o. z., započtením se obě pohledávky ruší v rozsahu, v jakém se vzájemně kryjí; nekryjí-li se zcela, započte se pohledávka obdobně jako při splnění. Tyto účinky nastávají k okamžiku, kdy se obě pohledávky staly způsobilými k započtení.
16. Podle § 1987 odst. 1 o. z., k započtení jsou způsobilé pohledávky, které lze uplatnit před soudem.
17. Účinky započtení je třeba vyvolat právním jednáním, to je prohlášením o započtení vůči druhé straně (§ 1982 odst. 1 o. z.). V okamžiku, kdy věřitel započítávané pohledávky učiní prohlášení o započtení (kompenzační úkon), musí předcházet rozhodný okamžik způsobilosti pohledávek k započtení (aktivně započítávaná pohledávka musí být splatná před kompenzačním úkonem). Bez výzvy k plnění není aktivně započítávaná pohledávka povinného splatná a tudíž způsobilá k započtení (rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 33 Cdo 4967/2017). Bezdůvodné obohacení totiž patří mezi nároky, u nichž není zákonnou úpravou stanovena splatnost pohledávek vzniklých z tohoto právního titulu a doba plnění je u nich obvykle vázána na výzvu věřitele (§ 1958 odst. 2 o. z.). K prohlášení stran podle § 1982 odst. 1 o. z., že svoji pohledávku započítávají proti pohledávce druhé strany, tedy k započtení (zrušení pohledávek započtením v rozsahu, v jakém se vzájemně kryjí dle § 1982 odst. 2 o. z.) lze přistoupit, jakmile straně vznikne právo požadovat uspokojení vlastní pohledávky a plnit vlastní dluhy. Tyto účinky nastávají k okamžiku, kdy se obě pohledávky staly způsobilými k započtení. Zánik pohledávky pak nastává se zpětnou účinností k okamžiku, kdy jsou všechny předpoklady kompenzability splněny u pohledávky, u které nastaly později. Zákon předpokládá výzvu k zaplacení pohledávky jako předpoklad pro splatnost pohledávky, a tím i její započitatelnost proti jiné splatné pohledávce. Teprve následně může dojít ke kompenzačnímu projevu. Za situace, kdy písemnému kompenzačnímu projevu nepředcházela výzva ke splnění pohledávky, je již závěr o nedoručení kompenzačního projevu nadbytečný (rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 20 Cdo 429/2017). V daném případě pak nelze z písemných projevů povinného, zejména z jeho e-mailu ze dne 19. 2. 2018 dovodit, že by se jednalo o výzvu ke splnění pohledávky, kterou plnil za oprávněnou, a pokud by byl za kvalifikovanou výzvu považován návrh na zastavení exekuce, pak zde chybí kompenzační projev, kterým by mohlo dojít k započtení pohledávek a k jejich vzájemnému zániku.
18. S ohledem na shora uvedené skutečnosti proto odvolací soud rozhodnutí soudu prvního stupně změnil dle § 220 odst. 1 tak, že návrh povinného na zastavení exekuce zamítl a tím současně odklidil nákladové výroky II. a III.
19. O náhradě nákladů odvolacího řízení nebylo odvolacím soudem s ohledem na ustanovení § 87 a § 88 exekučního řádu rozhodováno, neboť náklady exekuce a náklady oprávněné určí a vymůže exekutor na základě příkazu k úhradě nákladů exekuce.

**Poučení:**

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

Praha dne 26. února 2019

JUDr. Zlataše Jíchová v. r.  
předsedkyně senátu